

Da jeg i øvrigt skønner, at debatten kan trække ganske længe ud, er det min agt at holde en frokostpause fra omkring kl. 12.00 til omkring kl. 13.00.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Det er jo en rask lille sag, vi har til første behandling her!

Jeg vil sige, at siden regeringsskiftet i januar 1993 har det været en afgørende målsætning for de socialdemokratiske ledede regeringers politik, at skatten skal lempes på arbejdsindkomst og i højere grad lægges over på forbruget af ressourcer og belastning af miljøet. Sigtede har været effektivt at nedbringe trækprocenterne og samtidig sikre en mere miljøbevidst og miljøvenlig adfærd.

Denne målsætning er en væsentlig del af grundlaget for skattereformen, og den er et vigtigt led i regeringens anvendelse af økonomiske incitamenter, herunder grønne afgifter, for at sikre de miljø- og energipolitiske mål, som der de seneste år har været bred politisk enighed om her i Tinget. Det er også en politik, som bl.a. blev anbefalet af det af KV-regeringen nedsatte personskatteudvalg.

Med skattereformen, som fulgte af udvalgets betænkning, blev de private husholdningers bidrag lagt fast, men som det er vigtigt at hæfte sig ved, advarede udvalget også klart mod at friholde erhvervslivet i denne forbindelse. Derfor blev det også klart slået fast i regeringsgrundlaget, at der skulle ske en gradvis indførelse af grønne afgifter for erhvervslivet med fuld tilbageførsel af provenuet og således, at virksomhederne kan opnå omkostningsnedsættelser ved en mere miljørigtig adfærd, og således, at erhvervslivets internationale konkurrenceevne ikke forringes. Det er det, regeringens udspil er et svar på.

Regeringens samlede udspil om afgifts- og aftaleinitiativer over for erhvervslivet omfatter i alt 12 lovforslag, hvis samlede sigte er at leve op til den målsætning, som blev slået fast i den daværende KV-regerings tid med energihandlingsplanen »Energi 2000«, og som senere gentagne gange er blevet bekræftet.

Målsætningen, som et bredt politisk flertal altså gentagne gange har forpligtet sig til, er at sikre en stabilisering af CO₂-udslippet på 1988-niveau i år 2000 og en reduktion af

CO₂-udslippet med 20 pct. i år 2005 ligeledes i forhold til 1989-niveauet samt en reduktion af svovludslippet med 15.000 t, så Danmark i år 2000 kan opfylde de reduktionsmål af svovl, vi har forpligtet os til.

For Socialdemokratiet er det afgørende, at denne målsætning ikke blot fastholdes, men også opfyldes. Såvel i »Energi 2000«-opfølgningen fra november 1993 som i den energipolitiske redegørelse fra december sidste år slås det imidlertid fast, at målene ikke kan nås med de allerede iværksatte initiativer, og at der efter de seneste beregninger mangler 5-6 pct., før målet er i sigte.

Regeringens mål er derfor, at en nedbringelse af erhvervenes energiforbrug skal bidrage med en reduktion i CO₂-udslippet på ca. 5 pct. Det er det, regeringens udspil til afgifts- og aftaleinitiativer over for erhvervene på energiområdet skal sikre kan ske.

Samtidig vil miljø- og energiministeren til efteråret komme med en revision af energiplanen, hvori der bl.a. vil ske en opprioritering af initiativer omkring den vedvarende energi, som derfor også vil understøtte den overordnede målsætning om en reduktion af CO₂-udledning med 20 pct. inden år 2005.

Det er imidlertid meget betegnende for den politiske debat og også noget tankevækkende, at når det drejer sig om de miljø- og energipolitiske målsætninger, er der udbredt politisk enighed om disse, mens der, når man kommer til de konkrete initiativer og konkrete instrumenter, som er nødvendige, for at målsætningerne kan opfyldes, er tale om en stigende grad af polarisering.

Miljø- og energipolitikken er ved at udvikle sig til en kamplads mellem forskellige politiske holdninger og økonomiske interesser på en måde, som især får Venstres, men også De Konservatives miljøpolitiske besværgelser til at klinge mere og mere hult.

Sandheden er jo, at man ikke vil de nødvendige initiativer; man mener, at det hele jo går godt, som det går nu, at målene kan nås med de allerede iværksatte og planlagte initiativer, ja, at den eksisterende CO₂-afgift faktisk skal afvikles, således som de to partier foreslog i en dagsorden under den seneste debat om CO₂-problematikken den 9. februar i år her i Tinget. Hvordan man vil hente CO₂-mankoen, som så i givet fald ikke vil være på 5-6 pct., men på hele 14 pct., gives der ikke noget svar på. Men selvfølgelig, hvis man blot definerer hele problemet væk, så er det ikke særlig overraskende.